

Táta mi u oběda oznámil, že odcházím do Zlína

Syn bývalého generálního manažera Litvínova **Petr Macholda** má německé občanství. Nebýt zákazu federace IHF, hrál by na mistrovství světa

deník
Daniel Ostrčilík
redaktor
dankelostzr@denik.cz

Litvínov – Na týmové mistrovské fotografii je navěky zachycen se zlatým víkem od poháru na hlavě. „Bylo to spontánní. Vládla neuvěřitelná radost, co jsme tenkrát dokázali,“ vzpomíná tehdy 22letý hokejový obránce Petr Macholda na historický triumf.

Nikdy by ho neměl, nebýt rozhodnutí jeho otce Vladimíra Macholda, tehdy generálního manažera Litvínova, který jej rok a půl předtím vytřejoval na druhý konec České republiky do Zlína. „Oznámil mi to u nedělního oběda. Že se mám sbalit a odjíždím,“ vrátil se Macholda ke svému příchodu do Bařova města.

„V Litvínově bylo tehdy hodně obránců a sezonu před titulem se sem vrátili kluci z NHL. Zlín se ozval s nabídkou, zda bych k nim nechtěl jít,“ vzpomíná na svůj příchod.

Původně přišel na měsíční výpomoc, jelikož Zlín měl potíže s marodkou obránců. „Macholda by mohl zraněného Hamrlíka nahradit,“ doufal tehdy sportovní manažer Horst Valásek.

Osud tomu chtěl, aby vůbec svůj první zápas ve žlutomodrém dresu odehrál 15. listopadu 2002 ve 21. kole proti rodnému Litvínovu a hned si připsal asistenci na první trefu Pivka. Nastoupil ve druhé obranné dvojici vedle Slováka Jána Homéra a slavil výhru 6:2.

A pak už zůstal. Protrpěl nevydařený konec sezony 2002/2003, kdy se fanoušci bouřili proti vedení, a přežil i „čistku“, která následovala po předposledním místě extraligy. „Proto by to od nás před sezonou nikdo nečekal, že budeme druhí po základní části. Ale šlapalo nám to a pak už to byla euforie, že jsme se tak daleko dostali,“ vybarvuje si.

Nenápadný zadák celou mistrovskou sezonu nastupoval ve třetí formaci, nejčastěji s Davidem Noskem. Na play off ho však kouč Bokroš přesunul do druhé obranné dvojice k Radimu Tesaříkovi. „Už v té době to byl velezkušený obránce, měl už něco za sebou, i nějaké tituly se Vsetínem. Byl to výborný obránce. Ale dostával jsem dostatek prostoru celou sezonu. Na vytíženost si nemůžu stěžovat,“ tvrdí.

Sváteční střelec

Za prostor na ledě se odvětil poctivou zodpovědnou prací. Nejvíce zazářil hned v prvním zápase čtvrtfinále proti Třinci, kdy trefil vůbec první dva góly Zlína v cestě za vysněným triumfem. Navzdory tomu, že byl svátečním střelcem. „Dostal jsem přihrávku na modrou a snažil jsem se vystřelit na bránu a dvakrát to tam spadlo.

VE VLÁČKU. Čerstvý mistr extraligy 2004 Petr Macholda tenkrát absolvoval jízdu po městě. „Nechápal jsem,“ přiznal.

Takže určitě jsem za to byl rád,“ pochvaloval si dnes už zkušený zadák, který dvě třeфы do té doby vstřelil maximálně v žácích Litvínova.

„Někdy se člověk trápí a nedá nic, a pak dá dva góly za sebou. Střelbu jsme si sice na tréninku párkrát zkoušeli, ale nedá se říct, že bych to nějak extra trénoval. V průběhu sezony se mi střelecky nedařilo a v pravý moment jsem to prolomil. Schovával jsem si to na play off,“ lebedil si Macholda.

Z týmu sálala touha po úspěchu, kterou po svém příchodu přísný kouč Bokroš všechny své svěřence zdravě nakazil. „Byla také dobrá parta, všichni jsme si rozuměli a nikdo si nepřipouštěl, že bychom mohli nějaký zápas prohrát. V sezoně i play off jsme vyhráli hodně zápasů. Byli jsme rozjetí a šli jsme za tím,“ vystihuje.

Večer 8. dubna 2004 pak mohl poprvé a dosud naposledy pít šampaňské z mistrovského poháru. „Byl krásný pocit zvednout nad hlavu mistrovský pohár. Je to můj největší úspěch kariéry. Člověk to musí zažít. Pamatuje si to každý hráč, který něco dokázal,“ potvrzuje, že na úspěchy se jednoduše nezapomíná.

Vždyť mu jeho každá návštěva Zimního stadionu Luďka Čajky vrací stále živé vzpomínky. „Když přijedu, vždycky jsem si vzpomněl. Nebo když na to někdy přijde řeč,“ poznamenal.

Velké týmy se po svých triumfech brodí na střeše autobusů davy fanoušků, ale zřejmě nikdo před nimi na světě nevyužil dětský vláček, který odnes vozí po zoologické zahradě Lešná děti i dospělé. „I já jsem v tom tehdy ještě s přítelkyní jezdil. A pak najednou i po městě. To bylo hodně zajímavé a zvláštní,“ chrlí ze sebe dojmy a vzpomínky.

Tenkrát hokejisté měli za sebou již náročnou noc oslav, takže dorazili na zlínské náměstí v různém stavu. „A když jsem viděl, jak tam postavili tu mašinu a co nás čeká, nechápal jsem. Bylo to hodně náročné,“ přiznal po devíti letech Macholda, který má medaili doma schovanou společně s prstenem a pamětním pohárem, které tenkrát dostali.

Litvínovský rodák byl ve 22 letech v základním týmu benjamínkem, takže ani mu tenkrát nedocházelo, co vlastně se Zlínem dokázal. „Byl to pěkný pocit, ale došlo mi to až časem, kdy člověk zjistí, že to není tak samozřejmě sbírat tituly jako na běžícím páse. Ocenil jsem to až později. Play off pro mě bylo vždycky samozřejmostí. Najednou někdy v únoru nebo březnu byl konec,“ srovnává.

Macholda se narodil v Mostě, ale první hokejové krůčky v hokejové rodině dělal v Litvínově. Jeho tatínek Vladimír Macholda dlouhá léta pracoval v tradiční baště generálního manažera. Prošel všemi mládežnickými kategoriemi, ale bylo mu předhazováno, že je protekční dítě. „Pokud máte

CO DNES DĚLÁ MISTR EXTRALIGY 2004 PETR MACHOLDA?

„Připravuji se na další sezonu, kterou odehrají v německých Drážďanech. Od titulu jsem se oženil a s manželkou se nám narodil syn Matyas, teď má čtyři a půl roku.“

Obránce Petr Macholda se na mistrovské fotografii raduje s víkem poháru na hlavě. Snímky: archiv Deníku

rodiče ve vyšší funkci, lidé vám to rádi podsouvají. Kdeko vám to dá sežrat, že máte otce na takovém postu. Asi mi pomohlo, že jsem odešel do Zlína. Pro oba bylo asi lepší, že jsem odešel a byl klid. Nikdo mi už pak nic nepředhazoval,“ vzpomíná na nepřilís lehké začátky Petr Macholda.

Extraligovou premiéru si však odbyl ještě za dob vlády svého otce, 17. září 2000 v 5. kole proti Vítkovicím, které tehdy vyhráli 1:0 v prodloužení. „Neměl jsem od začátku hrát, ale zranili našeho obránce a hodili mě do vody a plavej,“ vzpomněl.

První gól přišel až o rok a čtyři měsíce později, 30. prosince 2001 jen mírně třetím gólem porážku od Havířova 3:7. „Abych řekl pravdu, ten si nevybavuju. Nemám ani schovaný puk. Na tohle úplně nejsem, abych si je schovával,“ omlouval se Macholda, který je spjatý s Německem. V následující sezoně oblékne dres již šestého týmu – tentokrát Drážďan. „Někdo chodí do Švédska nebo Finska, já mám rád Německo,“ vysvětluje svou náklonnost k našim západním sousedům.

Velké rozčarování

Macholda si také mohl zahrát na mistrovství světa v Rusku 2007 za německý národní tým. Ačkoliv má německé občanství, nesplnil podmínky IHF pro hokejistu, který se v dané zemi nenarodil. Potřeba totiž jsou nepřetržitě odehrané dva roky v nejvyšší soutěži země, kterou chce reprezentovat. V Německu sice nastupoval v dresu Frankfurtu již třetím rokem, ale nikoli nepřetržitě. Paradoxně mu tak nezpůsobily problémy ani tři starty za českou dvacítku v ročníku 2001/02, poněvadž nešlo o zápasy mistrovství světa. „Je to nešťastná událost, která se už nedá vrátit a mrzí mě to ještě teď,“ přiznává rozčarování.

„S Petrem jsem napevno počítal,“ připustil dokonce trenér Německa Uwe Krupp.

„Absolvoval jsem s nimi pět týdnů přípravy a odpoledne před odletem mi řekli, že za ně nemůžu hrát. Bylo mi to líto, když se sítom dostanete dál a najednou se najde ve federaci problém. Je to už za mnou,“ oddechl si Macholda.

Na Německo přitom jinak nedá

dopustit. „Lidé jsou úplně jiní, jiná země a kultura. A fotbal je tam nadevšechno.“

Ano, fotbal je fenomén. V sobotu odpoledne jako by se v Německu zastavil čas. Ale ani ostatní sporty nestrádají nezájmem fanoušků. „Proto ani hokej si nemůžu stěžovat, že by nikoho nezajímalo. Jsou týmy, které mají návštěvnost lepší, jiné horší. Lidé se tam jdou na sport pobavit, nikoliv si tam zarvat a zanadávat. Tamní kultura je úplně jiná,“ srovnává.

A také na ledě. Vyznává se díky Kanadánům jiný styl. Hraje se do těla, na vymýšlení technických kudrlinek není pro-

stor. „Puk se moc nevozí, nastřeluje se do útočného pásma. Bruslařsky je to náročnější. Je tam tlak na to hrát nahore. Ale na všechno se dá zvyknout,“ tvrdí Petr Macholda.

Prvním německým angažmá byl pro něj Kassel. Zamířil tam poté, co si jej Litvínov stáhl ze Zlína zpět z hostování. „Nedařilo se nám. Naučíte se řeč, přesto první roky nebyly jednoduché. V týmu bylo dvanáct Kanadánů a k tomu i trenér. Dávají vám to sežrat. Každý by si to měl zažít, aby si uvědomil, jak má pracovat, především pak mladí hráči,“ vysvětluje Macholda, že tlak médií a fanoušků je v zahraničí nesrovnatelně větší, než si sportovci v Česku vůbec připouštějí.

O rok později následoval návrat do Česka a posílil tenkrát ambiciózní Karlovy Vary. „Bylo tam velké očekávání, ale nevyšlo nám to. Trápili jsme se. Pak se tým rozpuštěl, protože bylo jasné, že nebude možnost jít do play off. Ten, kdo mohl, odešel. Také jsem šel pryč,“ poznamenal.

Ještě v sezoně zamířil do Frankfurtu, kde vydržel celou sezonu 2006/2007. „Na ten mám dobré vzpomínky. Byl jsem tam necelé dva roky a vždycky jsme se dostali do play off. Nemůžu si na nic stěžovat. Až na ten národák,“ připomněl Macholda nepřijemnou zkušenost. Po zranění se rozehrával i v prvoličovém Landsbergu.

Pro sezonu 2007 až 2009 má ve svém životopise Wolfsburg. „Tady jsem se oženil a narodil se nám syn. Vyhráli jsme německý

Petr Macholda

Datum narození: 25. ledna 1982 v Mostě. **Výška:** 185 cm. **Váha:** 85 kg. **Pozice:** obránce. **Hůl:** P.

Přezdívka: Machy.

Největší úspěchy: mistr extraligy (2004, Zlín) vítěz německého poháru (2007, Wolsburg).

Kariéra: Litvínov (00-02), Karlovy Vary, Chomutov, Ústí n. L. (02), Zlín (02-04), Kassel Huskies (Německo, 04/05), Karlovy Vary (05/06), Frankfurt Lions (Německo, 06/07), Landsberg (Německo, 07) Wolfsburg (Německo, 07-09), Sparta Praha (09-11), Augsburg (Německo, 11/12), Kladno (12/13), Drážďany (13/14).

V české extralize: 304 zápasů, 11 branek, 38 asistencí.

V DEL (Německo): 239 zápasů, 8 branek, 24 asistencí.

pohár. Krásné město, příjemní lidé,“ shrnul.

Po dvou letech však následoval další návrat do Česka, kam jej zlákala pražská Sparta. Nejprve sice skončila pátá po základní části, ale poté ve čtvrtfinálové sérii padli na sedm zápasů s Vítkovicemi. Následující ročník se Sparta propadla až na dno a sezonu dohrávala v play out. „Když někdy se Spartou přijedete, každý hraje na sto padesát procent. Všichni vás chtějí zmlátit a porazit. Žádný zápas není jednoduchý, a když vám to do dvou týdnů nesedne, máte to těžké. Ten, kdo tam nebyl, tak to nepochopí. Nikdy jsem si to neuvědomoval, ale je pravda, že proti Spartě se chce každý vytáhnout,“ všiml si Macholda.

A tak raději už potřebí v kariéře zamířil do Německa, kde oblékl dres Panterů z Augsburgu. „Byla to smolná sezona. Po deseti zápasech jsem si vyhodil rameno a musel jsem jít na operaci. Za celou sezonu jsem odehrál asi 15 zápasů a nebylo to nic jednoduchého,“ poznamenal zkušený zadák.

Hrál s Jágre

Poslední angažmá bylo v uplynulé sezoně na Kladně, kde si zahrál i se slavným Jaromírem Jágre, Tomášem Plekancem, Markem Židlickým nebo Tomášem Kaberlem. „Byla to zkušenost. S Tomášem Plekancem jsme se už potkali v národáku do 20 let,“ vybarvuje si rodák ze severočeského Mostu.

Fenomén Jaromíra Jágra si užívají snad všichni hokejisté. Jaký ale ve skutečnosti je spoluhráč? „Jarda byl jako ostatní, normální kluk. Věděl jsem, že je superhvězda, ale normálně jsme se s ním bavili. Pokud jste s ním v jednom týmu, vidíte někdy věci, které jsou jinak asi jen v televizi. Ale není jednoduché s ním hrát. Vyznává určitý styl hokeje a musíte se mu přizpůsobit. Je ale krásné, když vidíte, že jeden člověk dokáže vyprodat všechny stadiony v extralize,“ uznale pokyvuje hlavou Macholda, který už během zlínského angažmá propadl golfu a rád si také zašel na ryby.

„Golf hraju pořád a i zarybařit si občas zajdu. Ale samozřejmě času není tolik, jako když člověk nemá rodinu,“ zdůrazňuje Macholda, který je jako například Petr Leška věčně vysmátý hokejista. I na ledě totiž na jeho tváři vidíte široký úsměv.

„Proč bych se neměl smát?“ divil se otázce pobaveně Macholda. „Není to tak, že bych se chtěl soupeři vysmívat. Přijde mi to automatické a lepší, než kdybych se měl na každého bezdůvodně mračit,“ vysvětlil svou pozitivní povahu.

